

[Nathalie Lind]

Hamlet og spørger: »Hvad læser De, min herre?« Svaret er: »Ord, ord, ord«.

Formanden:

Jeg går ud fra, at det sidste var et Shakespearecitat.

Nathalie Lind (V):

Det var et citat fra 1. akt, 5. scene.

Formanden:

Tak, tak, det var sagt i al venlighed.

Brusvang (CD):

Jeg vil gerne fremkomme med et indlæg i tilslutning til det indlæg, som mit partis ordfører, fru Mimi Jakobsen, har fremført her, dels fordi jeg ønsker at understrege visse af de synspunkter, hun fremførte på CDs vegne, dels fordi jeg føler at have et behov for i hvert fald at gøre et forsøg på at skabe mere balance i den debat, der har været omkring åbningstalen.

Jeg finder, at den tordnende kritik, som er fremført af store dele af dagspressen, af repræsentanterne for de store oppositionspartier, er ude af proportion. All right, det var en god socialdemokratisk åbningstale med væsentlige socialdemokratiske politiske elementer i talen – andet havde man vel heller ikke ventet.

Men jeg må sige som centrum-demokrat, at når det drejer sig om det sociale felt og visse fundamentale principper og ideer omkring velfærdsstat og velfærdssamfund, så generer det mig absolut ikke. Det er på helt andre områder, CD er uenig med regeringen. Det er med hensyn til en forsvarspolitik, hvor vi føler, at socialdemokratiet er skræmt af en venstrefløj, og en energipolitik. Jeg tænker specielt på a-kraften, der er tabt på gulvet på grund af imødekommelsen af kravet om en folkeafstemning. Med den hetz, der er i samfundet, vil det formentlig føre til, at vi ikke får a-kraft her i landet, før den dag folk direkte fryser. Også på kulturområdet, uddannelsesområdet osv. er der uenighed.

Jeg vil sige om talen generelt, at jeg føler, når jeg også ser på de dele, som ikke er socialdemokratisk-politisk stof, at talen var parlamentarisk god, loyal over for den politik, der er skabt et flertal om, loyal over for forligets indhold og over for forligspartierne.

Må jeg sige her, når det – jeg tror, det var fra venstres ordførers side – blev sagt, at der ikke var megen ros fra regeringen til de små forligspartier, at det havde vi sandt for dyden heller ikke ventet. Det er ikke behageligt for det store socialdemokrati at lave forlig med små partier, det ved vi udmærket godt, det er noget, man skal sluge. Og det er slet ikke behageligt, når resultatet af disse forlig – det være sig majforliget eller det boligforlig, der er på vej – ganske klart bærer vidnesbyrd om at være blevet til med medvirken af mindre partier, heriblandt mit eget parti. Jeg tænker på bestemmelsen om lejeværdi, de bedre finansielle muligheder for reparationsarbejder osv.

Dernæst er åbningstalen blevet sablet ned for at være utroværdig, og det samme ord har man hæftet på den, der holdt åbningstalen. Lad os se på realiteten: åbningstalen erkendte åbent problemernes omfang og alvor. Åbningstalen erkendte også, hvad det er politisk, og hvad det er praktisk muligt at gøre, og åbningstalen fastslog villigheden til at gøre det – den smule, det er politisk og praktisk muligt at gøre, også uanset om det er ubehageligt, for vi befinder os i en situation, hvor det er byrder, der skal fordeles.

Hvor er det troværdige alternativ hertil? Jeg skal ikke sige ét ondt ord om de ærede ledere af det konservative folkeparti og Danmarks liberale parti. Det er ikke dér, jeg vil hen. Men hvordan skulle man uden videre kunne hævde, at de er mere troværdige end de personer, der fremstår som ledereovre i denne side af salen?

Lad os bare se på en enkelt af de planer, der er lagt frem, den, der blev mest detaljeret gennemgået, venstres plan. Hvis man ser på den, ser man ganske klart, at der ikke kan skabes et flertal for den plan i dette ting. Ja men når der ikke kan skabes et flertal, er planen da så troværdig? Hvis man forestiller sig et hypotetisk flertal, hvis socialdemokratiet ville lade den passere, så kunne den vedtages som lovgivning. Men ville en lovgivning af det indhold blive respekteret på arbejdspladserne? Ville vi ikke opleve, at erhvervslivet fik en aldeles uønsket uro på arbejdspladserne, at vi fik et lønpres ud over alle grænser? Hvor er så troværdigheden i den alternative plan? Den er der ikke.

Disse betragtninger fører mig til det gamle dogme om, at der ikke kan regeres uden om